

Medlemmer af Folketinget Gitte Seeberg (KF), Jens Rohde (V) og Kim Behnke (UP) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til statsministeren og økonomiministeren:

»Hvad kan statsministeren og økonomiministeren oplyse om den danske regerings holdning til indførelse af en Tobin-skat eller anden form for beskatning af valutatransaktioner, såfremt Kommissionen i sin rapport om globalisering og udviklingsmæssige spørgsmål, som det blev besluttet at udforme som fortsættelse af debatten fra ECOFIN-rådsmødet i Liège den 16. oktober 2001, fremkommer med en brugbar model for en sådan valutabeskatning, og hvilke konsekvenser mener regeringen, at en eventuel skat på valuta-transaktioner vil få for stabiliteten på finansmarkederne og velfærden i verden?«.

(Forespørgsel nr. F 13).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 3:

Forslag til folketingsbeslutning om at sikre bedre boligmæssige forhold for de udstødte og marginaliserede grupper.

Af Villy Søvnald (SF) m.fl.

(Fremsat 3/10 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

B 3 er en direkte genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 31, som SF fremsatte tilbage i 1998. Nu er det heldigvis sådan, at der rent faktisk ikke er sket så lidt siden da. Regeringen har iværksat en række nye initiativer, der tilgodeser de grupper i samfundet, som har det allersværest.

Disse tiltag er ikke omtalt særlig nøje i bemærkningerne til forslaget, og det kan jo undre en lille smule, bl.a. fordi SF sammen med også andre selv har været med til at sørge for finansieringen af forslagene.

Jeg er enig med forslagsstillerne i ønsket om, at vi skal sikre gode boligmæssige forhold, også

for de svageste grupper. Helt siden 1993 har vi faktisk lagt vægt på at forbedre vilkårene for disse grupper, ikke mindst når det gælder boligområdet. Jeg vil gerne fremhæve nogle af initiativerne.

Her på det seneste er regeringen kommet med en boligpakke, der tager initiativ til at øge omfanget af nybyggeri, oven i købet ganske mærkbart. Regeringen ønsker et varieret boligmarked, og derfor indeholder pakken også forslag om at bygge ikke blot både ungdomsboliger, andelsboliger og reelle udlejningsboliger, men også almene boliger. Boligpakken skal derudover være med til at sætte gang i flyttekæden og medvirke til at styrke de lokale boligmiljøer, og boligpakken vil også få den betydning, at der bliver flere boliger til de svage grupper. Samlet set forventes boligpakken faktisk at øge nybyggeriet med 10.000 boliger i perioden 2002-2006.

At der allerede er resultater som følge af den diskussion, der har været, kan man se af den pressemeddelelse, som er udsendt fra Københavns Kommune. Jeg forstår, at der vil blive bygget 1.200 boliger til udsatte grupper i samarbejde mellem Københavns Kommune og Boligselskabernes Landsforening, og det fremgår af pressemeddelelsen, at det netop er boliger til psykisk syge, handicappede og misbrugere, men også andre med særlige behov. Det synes jeg er glimrende, og det er flot og et rigtigt initiativ. Jeg synes også, det er vigtigt at pege på, at som led i boligpakken og kommunepakken for 2002 har vi faktisk fået nedsat den kommunale grundkapital fra 14 til 7 pct. for alment byggeri.

Regeringen forventer, at kommunerne vil igangsætte mere alment byggeri i de kommende år, og der er jo, som også lige nævnt, kommet klare tilkendegivelser fra en række kommuner om, at nu vil de sætte gang i byggeriet. Det er sådan i dag, at kommunerne har mulighed for at få anvisningsret i indtil hver fjerde almene bolig til løsning af påtrængende sociale problemer. I boligpakken foreslås også kommunal anvisningsret til hver fjerde ledige bolig, der opføres af pensionskasserne med skattefritagelse, og som følge heraf og som følge af det øgede nybyggeri vil kommunerne i de kommende år få anvisningsret til flere boliger. Det vil uden tvivl få stor betydning for de svagestes mulighed for at kunne få en bolig.

Som led i en styrket indsats for hjemløse og særligt udsatte grupper igangsatte regeringen i 1999 en forsøgsordning med tilskud til etablering af skæve huse til skæve eksistenser. Ord-

ningen, der har en samlet ramme på 60 mio. kr., løber til og med 2003 som en del af handleplanen for hjemløse, der er gennemført i samarbejde med by- og boligministeren.

Når vi taler om at forbeholde et antal boliger for de svageste grupper, er det også vigtigt at være opmærksom på, at beslutningen om, hvor mange og hvilke type boliger der skal etableres, er lagt ud til den enkelte kommune eller til amtskommunen. Decentralisering bygger på, at det er den enkelte kommune, der er bedst til at vurdere størrelsen og også sammensætningen af kommunens boligmasse og omfanget af de lokale boligsociale problemer. Jeg mener ikke, at mere permanent mærkning af et antal boliger ville være den rigtige løsning, for der er jo også tale om, at det er mennesker med meget forskellige forudsætninger og behov.

Jeg synes også, der er grund til at nævne, at regeringen og satspuljepartierne i perioden 2001-2004 har afsat 112 mio. kr. til at forbedre boligforholdene og til at understøtte aktiviteter til yngre fysisk handicappede. Hertil kommer Byudvalgets mange initiativer, der har skabt gode rammer for et bedre hverdagsliv i boligområdet, også for de svageste grupper.

Jeg skal også nævne, at By- og Boligministeriet og Socialministeriet som en del af Byudvalgets arbejde har afsat 70 mio. kr. i årene 2002-2005 til udvikling af et antal modelområder. Disse områder er kendetegnet ved, at indsatsen bygger på lokale forpligtende partnerskaber, og det er formålet at videreudvikle modellen for den helhedsorienterede tilgang til løsning af de store boligsociale problemer, der bl.a. kommer til udtryk i kvarterløstprojekterne.

Jeg vil gerne give forslagsstillerne medhold i, at det ikke er rimeligt, at mennesker med sindslidelser og misbrug ikke kan udskrives fra behandlingstilbud og herberg, fordi der ikke findes botilbud til dem. Det er også derfor, vi har taget initiativerne og kommer med flere. Vi er på vej, men det betyder bl.a., at der også skal ressourcer til.

Vi har afsat midler til udvikling af nye former for botilbud til de udsatte grupper, senest med botilbudspuljen for sindslidende fra 1996 og igen med psykiatriaftalen for årene 2000-2002. Samlet set er der afsat 650 mio. kr., primært til nye botilbud til sindslidende, og hertil kommer den amtslige og amtskommunale medfinansiering, så der siden 1996 på landsplan er brugt over 1 mia. kr. til nye botilbud til sindslidende.

Når det er sagt, skal vi samtidig være opmærksomme på, at flere særligt indrettede botilbud måske ikke er den eneste løsning på problemet. Jeg tror, det er vigtigt, at vi anskuer også denne sag fra flere vinkler.

Dagsordenen fra 1992 er således blevet fulgt op med mange forskellige initiativer. Det drejer sig både om at sikre flere og varierede boformer og støtteordninger og at skabe andre tilbud, som er af betydning for de svageste grupper.

I beslutningsforslaget stilles der også krav om, at regeringen tager initiativ til at udarbejde et program for at forbedre standarden på forsorgshjemmene og herbergerne. Også her er der heldigvis sket noget. I juni 2000 indgik regeringen en aftale med de kommunale parter om en handleplan for hjemløse, der dels indeholder centrale initiativer, dels lokale initiativer, der finansieres af hjemløsepuljen, hvor der jo også som et led er aftalt lokal medfinansiering. Jeg tror, det er bekendt for de fleste, at vi med hjemløsepuljen har afsat 200 mio. kr., og også her har SF været med til at sørge for finansieringen.

I hjemløsepuljen har vi seks højt prioriterede områder: For det første er der bostøtte. Vi ved, at nogle beboere på forsorgshjemmene er i stand til at flytte til en anden og mere varig bolig, men det kræver en betydelig social støtte i udflytningssituationen.

Det andet, vi lægger vægt på, er akuttillbudene. Der er, i hvert fald i en overgangsperiode, behov for, at der er flere fleksible døgntilbud i form af overnatningspladser, natvarmestuer osv. Målsætningen er selvfølgelig, at ingen må afvises på grund af pladmangel.

Så er der de boligløse narkoprostituerede, som også skal have særlig bevågenhed; der er sygeplejetilbudene, som er vigtige, også for de hjemløse, og så er der det, som vi også nu kan se er i gang. Jeg så forleden aften i tv et positivt indslag om alternative plejehjem for mennesker, som har levet et hårdt liv gennem mange år.

Endelig er der de yngre hjemløse, hvis antal vi også kan se er stigende. Det er bekymrende, og det skal der tages fat på.

For at sætte yderligere gang i arbejdet har regeringen, igen i et godt samarbejde med satspuljepartierne, givet yderligere tilskyndelse til kommunerne til at benytte sig af de midler, der ligger i hjemløsepuljen, så finansieringen fra at være 50/50, altså 50 pct. fra statens side og 50 pct. fra kommunernes side, bliver ændret. Nu har vi sikret, at resten af året betaler staten 75 pct. af udgifterne og kommunerne eller andre,

der vil indgå i arbejdet, kun 25 pct. Det er regeringens opfattelse, at med disse ændringer og de ændrede gunstige finansieringsvilkår har vi givet et væsentligt incitament til at sætte flere projekter i gang. Det er sådan, at ansøgningsfristen for næste runde i puljen er den 1. november, og jeg forventer, at den gunstige finansieringsomlægning vil betyde, at vi får væsentlig flere ansøgninger.

Forslagsstillerne siger, at det er vigtigt med et bredt udvalg af forskellige typer af botilbud til de udsatte grupper, og at der skal være en vis boligmæssig spredning, så udsatte grupper ikke koncentrerer sig i bestemte kommuner og bebyggelser. SF begrundet desuden deres forslag med, at der ikke findes kommunale midlertidige botilbud til de udsatte grupper, som er oprettet efter servicelovens § 91. Jeg synes måske, det er værd at nævne, at den seneste opgørelse af botilbud til mennesker med sindslidelser viser, at der i 2000 var indskrevet næsten 2.000 i botilbud efter § 91. Det er en stigning på næsten 7 pct. i forhold til 1999, så også her sker der heldigvis noget. På sindslidelsesområdet ser vi også, at der fra 1999 til 2000 er sket en stigning på 33 pct. i antallet af personer, der modtager socialpædagogisk støtte efter servicelovens § 73, så næsten 3.000 mennesker med sindslidelser nu modtager støtte.

Endelig må jeg sige, at det er vigtigt, at vi bliver ved med at diskutere de særlige problemstillinger, der gør sig gældende for de udsatte grupper. Regeringen har som sagt sat en række initiativer i gang, og vi vil stadig – også i de forhandlinger, som pågår hele tiden, når Folketinget er inde – være opmærksomme på at fortsætte de tiltag, vi har iværksat, og følge dem op. Vi vil nøje vurdere hele tiden: Er der behov for nye tiltag? Vi kan med glæde konstatere, at stort set hver gang, vi har haft behov for det, har SF også været med til at finde samlede løsninger.

Set i det lys må regeringen afvise SF's beslutningsforslag. Men intentionerne er vi enige i. Arbejdet skal fortsætte.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Ligesom ved den sidste fremsættelse af dette forslag i 1998 kan Socialdemokratiet erklære sig enig i hensigten med forslaget, for det er klart, at bedre boligmæssige forhold for socialt marginaliserede udstødte bør prioriteres højt.

Jeg har dog svært ved at forstå ånden i forslaget. Det kommer jo bevidst eller ubevidst til at lyde, som om regeringen helt har glemt dette

område i de seneste 9 år. Men som ministeren også var inde på, er der faktisk sket mange fornuftige ting, som også SF har været med til at gennemføre.

I Socialdemokratiet er vi tilfredse med de mange tiltag, der allerede er i gang, og de forbedringer, som sker på boligmarkedet, er højt prioriteret her. Her er de svageste grupper bestemt ikke glemt, og jeg vil godt fremhæve to initiativer, der har gjort situationen bedre netop for udstødte og marginaliserede. Det er forsøgsordningen fra 1999 om »skæve boliger til skæve eksistenser« og den netop fremlagte boligpakke.

Forsøgsordningen kan vi allerede se har haft en positiv effekt. Flere af de hårdest belastede kommuner og amter har gjort god brug af tilskudsordningerne til at etablere skæve boliger, og som socialministeren også sagde, kan man under den ordning bevilge tilskud til etableringen af boliger. Der er nu sat gang i 183 boliger, og det er vel at mærke 183 boliger, som er øremærket til de her grupper, som SF jo nævner og ønsker, der sættes fokus på.

Jeg synes, det er den slags projekter, vi skal satse på, for det er projekter, som giver os mulighed for at lave endnu bedre løsninger i fremtiden og giver os mulighed for at skræddersy løsninger til en gruppe mennesker med vidt forskellige problemer og derfor også vidt forskellige behov. På den måde kan vi skabe permanente løsninger for de hjemløse, for det er jo ikke kun mangel på boliger, der er deres problem.

Jeg vil også godt fremhæve nogle af de erfaringer, man har gjort sig i København og Århus med de her forsøgsordninger. Der er i løbet af de seneste år gjort meget for at forbedre samarbejde og koordinering mellem de berørte instanser, lokalcentre, gademedarbejdere og psykiatrien, kommuneforvaltninger osv. Der er kommet gang i en række projekter, hvor der er taget hensyn til, at der i forbindelse med boligtilbud til socialt marginaliserede er brug for sideløbende behandlings- og plejetilbud, opgaver, som kræver mere, end herberger og forsorgshjem er rustet til at løse.

I København har tilskudsordningen til skæve huse bevirket, at en stor del af de sværest belastede hjemløse faktisk har fået en permanent bolig, som er tilpasset netop deres behov. I Århus har man med succes oprettet særlige bofællesskaber for sindslidende hjemløse under tilskudsordningen.

Herberger og forsorgshjem er gode til at løse akutte problemer, men de løser ikke problemet

med hjemløse. Her skal søges meget mere langsigtede og individuelle løsninger. Man kan ikke på landsplan gå ind og definere de hjemløses specifikke behov. Her er der brug for en personlig kontakt og ekspertise, som kan vurdere i de konkrete tilfælde, hvad der er brug for. Derfor skal løsningerne findes decentralt. Det er kommuner og amter, der har den nødvendige indsigt og ekspertise til at kortlægge de lokale behov.

Så vil jeg, som socialministeren også var inde på, henvise til de initiativer i boligpakken, hvor jo bl.a. nedsættelsen af kommunernes finansieringsandel til nyt alment boligbyggeri må forventes at øge incitamentet til at sætte gang i byggeriet.

Der er mange gode ting i den boligpakke, som jeg ikke vil komme nærmere ind på her. Det tillader tiden simpelt hen ikke. Men det viser, at området er prioriteret højt, og at der satses på langsigtede løsninger.

Som sagt: Socialdemokratiet kan ikke støtte beslutningsforslaget, for vi mener, at der er mange gode ting i gang allerede nu, og dem ønsker vi at vurdere først.

Jeg skal på Det Radikale Venstres vegne sige, at de også afviser forslaget.

Tove Fergo (V):

Det er af utrolig stor betydning for mennesker at have et hjem, at have en bolig; det skal der overhovedet ikke herske nogen tvivl om. Det er også af stor betydning, at man kan indrette sig, sådan som det passer med ens livsrytme og livsindstilling.

Det er også sådan i Danmark i dag, at der er mange – desværre alt for mange – som ikke kan blive i den bolig, som de på et eller andet tidspunkt har fået. Det kan de ikke, fordi de er psykisk syge, fordi psykoserne, forestillingerne, vrangforestillingerne driver dem ud af deres bolig. Det kan de måske ikke, fordi de er i stoffernes vold, de er blevet alkoholiserede. Så kan de ikke være i deres bolig, så må de forlade den, og så kommer de til at vandre rundt som hjemløse i det offentlige system eller på gader og i trappegange.

Og det er selvfølgelig helt urimeligt. Det må være sådan, at der skaffes og skabes boligtilbud, så mennesker kan få et liv, som har indhold, og som har den livskvalitet, de hver især stræber efter.

Vi har, som både ministeren og den socialdemokratiske ordfører har sagt, jo her i fællesskab

i Folketinget siden 1993 ekstra sat næsten 4 mia. kr. af via satspuljen til forbedret behandling af de sindslidende, af misbrugerne og af de hjemløse.

Der er selvfølgelig kommet nogle resultater. Det begynder at hjælpe. Det skulle det jo også gerne. Men det er ikke godt nok. Der bør gøres en ekstra indsats for at sikre, at de penge, som vi har bevilget, også bliver brugt til det, de er blevet bevilget til.

Det er dybt utilfredsstillende, at vi stadig kan komme ud på de psykiatriske hospitaler og møde mennesker, som har boet der i årevis i en to- eller tresengsstue på nogle forfærdelig triste hospitalsstuer med nogle endeløst triste gange, fordi der ikke er en passende behandlingsbolig til dem. Det er utilfredsstillende, at det stadig skal være sådan, og det må vi have gjort op med.

Derfor er jeg også meget, meget tilfreds med det løfte, vi i går fik i Folketingets Socialudvalg af både socialministeren og sundhedsministeren, om, at man vil sende et brev ud til amterne og kommunerne og indskærpe over for dem, at der skal udarbejdes behandlingsplaner for de udsatte grupper, for de sindslidende, sådan at de ikke bliver udskrevet til herberg, ikke udskrevet til gaden, sådan at der er et relevant behandlingstilbud til dem efter en hospitalsindlæggelse.

Det ser jeg frem til at få en kopi af, og jeg ser også frem til, at det bliver sat i værk ude i amterne og kommunerne, for det fungerer ikke i øjeblikket.

Vi tror ikke fra Venstres side på, at det vil hjælpe, hvis SF's beslutningsforslag her blev vedtaget.

Der er som sagt fremsat en boligpakke, der i øjeblikket bliver forhandlet med partierne om. Og kommunerne har i øjeblikket en anvisningsret på 25 pct. i den almene sektor. Så det, der efter vores opfattelse gør sig gældende, er ikke bare et spørgsmål om boliger. Det er ikke bare et spørgsmål om at have en lejlighed tredje sal til højre et eller andet sted. Det, det drejer sig om, er at få den relevante behandling.

Jeg tror ikke på, at der er nogen mennesker, som i virkeligheden ønsker at blive identificeret med en marginaliseret gruppe. Det er der ikke nogen der stræber efter. Alle vil gerne have og leve en tilværelse, som er fornuftig, som er i overensstemmelse med ens livsholdning, og det er det, vi skal skabe rammer for. Og vi skal sikre, at de mange penge, der er bevilget til det, også bliver brugt til det.

Så med de ord kan Venstre ikke støtte SF's beslutningsforslag. Og jeg skal på De Konservatives vegne, da deres ordfører desværre ikke er i stand til at være til stede, sige, at de heller ikke kan støtte det.

(Kort bemærkning).

Villy Søvdal (SF):

Jeg synes, at dér, hvor diskussionen går lidt skævt både i forhold til fru Tove Fergos indlæg og såmænd også i forhold til den socialdemokratiske ordførers – jeg er jo meget enig i de initiativer, der er taget, skam stå i andet, vi har selv været drivkraften i mange af dem, både i forhold til hjemløse og misbrugere og sindslidende – det, jeg synes man ikke fanger, hverken i Venstres analyse eller Socialdemokraternes analyse, er den modgående tendens, altså den forstærkede tendens til udstødning, vi er oppe imod; det er den boligsituation, hvor vi formentlig har den alvorligste bolignød, vi har haft siden Anden Verdenskrig.

Derfor spiller boligen også en afgørende rolle i forhold til resocialiserende forløb. Det er helt afgørende at kunne tilbyde en bolig efter en endt behandling, efter løsladelse fra fængsel, osv.

Dér mangler jeg den analyse, som siger, at der har været nogle modgående tendenser, der gør, at vel er det blevet bedre med de initiativer, vi har taget, ellers havde det været endnu værre, men det samlede billede er ikke nødvendigvis forbedret. Det er det ene.

Så mangler jeg måske også et svar på, hvad vi stiller op med de kommuner, der slet ikke vil lege med, dem, der tegner helle rundt om sig selv og siger, at her ønsker de, at der kun bor velhavende borgere. Skal de ikke også deltage?

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Jeg synes da, at borgerne skal bo i de kommuner, de gerne vil bo i, og det vil sige, at også velhavende kommuner som f.eks. Gentofte skal gøre noget ved deres boligstandard for de udsatte grupper, og det tiltrænges i allerhøjeste grad i Gentofte Kommune.

Men det, vi bare hele tiden skal huske på, er, at mange af disse af vore medborgere har jo haft en bolig, de har haft en lejlighed, som de ikke kunne blive i på grund af deres sygdom, deres sindslidelse, eller fordi de er røget ud i et alvorligt misbrug af den ene eller den anden art.

Så det er ikke i første omgang et boligproblem, det er et behandlingsproblem, og der skal

vi selvfølgelig hele tiden være efter de kommuner, som har fået bevilget penge fra satspuljen, af de her 3,8 mia. kr., som det jo et blevet til igenem årene, og sikre, at de penge også er blevet brugt til nye behandlingsboliger og ikke kun til renovering af de gamle.

Jeg har hele tiden spurgt og spurgt og spurgt: Hvad får vi for alle disse mange penge? Jeg er blevet ved med at bede om en redegørelse for det.

(Kort bemærkning).

Villy Søvdal (SF):

Jeg er for så vidt enig i intentionerne i fru Tove Fergos indlæg, nemlig at borgerne skal kunne bo dér, hvor de gerne vil.

Modspørgsmålet er så: Hvad stiller man op med en kommune – nu nævnte fru Tove Fergo selv Gentofte Kommune – hvor borgmesteren siger: Jeg har været rundt i hele kommunen og kigge, og jeg er ikke i stand til at udpege et enkelt område, hvor vi er i stand til at bygge til de her folk. Sådan nogle grunde har vi ikke i Gentofte. Så bliver det en lidt teoretisk frihed, man har til at bosætte sig.

Spørgsmålet til Venstre er: Vil man være med til at sikre, at man ikke kan frasige sig den fælles opgave ved at sige, at her kan man ikke finde et sted, hvor de kan bo, men sige, at vi alle sammen skal løfte. Specielt et meget velhavende område som det, fru Tove Fergo nævnte, skal være med til at løfte.

Så er jeg enig i, at man ikke kan adskille det her som kun et boligproblem, det er også et behandlingsproblem. Men det er også et boligproblem, og pointen er jo, at når vi har bolignød, er det de svageste, der skvises ud på boligmarkedet.

Aase D. Madsen (DF):

Når man hører socialministerens tale her i dag, er der tilsyneladende ikke nogen problemer. Der er faktisk ingen grund til at fremsætte dette lovforslag, for alt er jo for så vidt sat på skinner, og nu kører det bare derudad. Men det er Dansk Folkeparti nu ikke så sikker på, for som fru Tove Fergo også spurgte: Er det nu godt nok?

Med dette beslutningsforslag opfordres regeringen til at sikre bedre bolig-mæssige forhold for de udstødte og marginaliserede grupper, det vil sige et mængdeart tilbud både af boliger og behandlingstilbud.

Den opfordring har regeringen på forskellig vis fået adskillige gange i de efterhånden alt for

mange år, statsminister Poul Nyrup Rasmussen har siddet ved regeringsroret. Bl.a. var Dansk Folkeparti på banen med et beslutningsforslag allerede i 1999, der skulle hjælpe den meget store forskelligartede gruppe af hjemløse til at få tag over hovedet eller i hvert fald overnatningsmuligheder på herberger og lignende.

Et overnatningstilbud må da være en menneskerettighed i dagens Danmark, men det viser sig jo, at det stadig væk ikke er tilfældet. For få dage siden kunne vi igen se i tv, at de frivillige organisationer, der gør et meget stort arbejde for at skaffe de hjemløse tag over hovedet i den kommende vinter, appellerer om hjælp til dette arbejde. Så problemet er der stadig væk, og det vender tilbage år efter år, lige så snart vinteren nærmer sig.

Den socialdemokratiske regering har heller ikke ligefrem bevist, at den kunne tackle problemet, selv om velviljen jo har været til stede i Folketinget, som der også blev sagt før. Så derfor må vi jo nok se frem til det kommende valg, der måske giver et andet regeringsflertal, således at vi kan gå videre ad den vej, som nu tilsyneladende er blevet udstukket.

Dansk Folkeparti er enig med forslagsstillerne i, at der er brug for en bred vifte af tilbud til de sindslidende, stofmisbrugerne og andre misbrugere, som har meget forskelligartede behov for behandling og bosteder. Og det skal der arbejdes videre med, som jeg har sagt.

Men når det så gælder de individuelle boliger, som slutfasen jo gerne skulle være for mange af disse mennesker – man skulle gerne kunne komme ud i individuelle boliger efter at have været i disse forskellige institutioner og forhåbentlig have fået en behandling, der gør, at man kan klare sig uden for – så har vi et meget stort problem, for nede på mit bord har jeg Den Sociale Ankestyrelses rapport om kommunernes husvildeforpligtelser og anvisningsretten til almennyttige boliger. Den viser klart og tydeligt, at mange kommuner prioriterer flygtningene først, når der skal visiteres, for de har jo et retskrav på at få en bolig efter de 3 måneder, og det har de hjemløse, eller de, der er svage i samfundet, og som har brug for en bolig af samme art, ikke. Derfor kommer de andre desværre først på ventelisten. Det har jeg sort på hvidt, og det har mange kommuner som sagt meldt ud. Derfor står vi med et stort, stort underskud af netop den type boliger, som kunne bruges som indslusningssteder for dem, der kan klare sig selv.

I øvrigt er forslaget jo en genfremsættelse af et lignende forslag fra 1998, som Dansk Folkeparti var positiv over for. Det er vi også i dag, men der er brug for et grundigt udvalgsarbejde, som vi vil gå positivt ind i.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Forslaget er identisk med det, der var fremme i 1998. Jeg har fulgt med i debatten indtil nu, og hr. Villy Søvndal var oppe og sige noget om det, som jeg synes næsten er det væsentligste, nemlig hvad er årsagerne til, at der til stadighed er det her problem trods de mange gode tiltag, som vi har foretaget, siden forslaget sidst var fremme? Hvad er det, der bevirker, at der er en stadig større udstødelse?

Det tror jeg man har arbejdet med både i Socialforskningsinstituttet og andre steder, men jeg synes, at man denne her gang skulle bruge udvalgsbehandlingen til at lave en evaluering af præcis det.

Vi taler jo ikke bare om boliger. Vi taler jo ikke bare om at få et sted at bo i en blok et sted. Det drejer sig i lige så høj grad om at finde noget, som gør, at man fastholder de mennesker, som det drejer sig om her.

I går i samrådet var ministeren også så venlig at tale om en fortsættelse af psykiatriaftalen. Det ville være rigtig rart, for den kunne også løse op på noget af det.

De tiltag, der har været gjort siden 1998, som ministeren var så venlig specifikt at fortælle om, har vi jo alle sammen været med til at støtte, og det vil vi vedblive med at gøre, tror jeg.

Vi var i CD sidste gang positive over for forslaget. Det er vi også nu, men nok i dag efter de tiltag, vi har taget, lige så interesseret i, hvis ikke mere, at gå ned og se: Hvad er egentlig årsagerne?

Det symptomatiske for alle de her debatter er, at vi taler meget om at nå de svage grupper. Vi taler meget om at lave noget, der er skræddersyet til skæve eksistenser, hvad det så måtte være, men det er uhyre sjældent, at vi når derned, hvor vi kommer i øjenhøjde med dem. Det tror jeg er et grundlæggende problem. Det er behandlernes succeskriterier i de mange projekter, som har været igangsat, der har gjort, at det har været svært.

Selvfølgelig skal der stå boliger, når man, som hr. Villy Søvndal siger, bliver løsladt fra fængsel eller anden form for længerevarende behandling. Det kan vi ikke blive uenige om. Men det kan jo ikke være en bolig, der står alene, den

skal jo, hvis det er inden for psykiatri, kobles med et psykoseteam. Så vi kommer heller ikke uden om de handleplaner, som fru Tove Fergo nævnte, for det lægger implicit i det. Det er mennesker, vi skal have hånden under i hele forløbet.

CD vil nok være interesseret i at følge behandlingen, nu den ligger i Socialudvalget, så lad os forsøge at gå ned i det og lad os få svar på nogle af de spørgsmål. Det vil jeg gerne have.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten er enig med SF i, at det er nødvendigt at tage særlige initiativer for at sikre, at udstødte og marginaliserede får ordentlige bolig-mæssige forhold.

Med boligaftalen i Københavns Kommune fra maj 2001, hvor SF var en af aftalepartnerne, blev det desværre besluttet, at der skal nedlægges i alt 15.500 små, billige lejligheder de næste 12-13 år, bl.a. ved at lægge lejligheder sammen. Københavns Kommune er i forvejen et af de steder i landet, hvor marginaliseredes boligproblemer er meget synlige i gadebilledet, fordi der er mennesker, der simpelt hen bor på gaden.

Vi er derfor i Enhedslisten meget glade for, at SF nu i Folketinget med det her beslutningsforslag klart signalerer, at de vil en anden boligpolitik end den, som SF fører på rådhuset i København.

Vi er selvfølgelig enige i, at byfornyelse er en positiv ting. Det er rigtigt at skabe lys og luft og at få gamle, utidssvarende, usunde boliger erstattet af tidssvarende boliger med moderne komfort. Men en byfornyelse, der medfører nedlæggelse af mange små og billige boliger, er ikke en byfornyelse for kvarterets nuværende beboere. De får nemlig meget sjældent råd til at bo i området, når de billige lejligheder er afløst af store og dyre lejligheder.

En sådan byfornyelse gavner sikkert kommunekassen, fordi den skifter de fattigste og de mest udstødte og marginaliserede borgere ud med mere velbærgede familier, som sikkert kan betale mere i skat. Men det er ikke nogen god byfornyelse, for i stedet for at være rummelig med plads til alle virker den form for fornyelse marginaliserende og betyder flere hjemløse og ødelægger sociale netværk.

Derfor er vi også meget optaget af de igangværende boligforhandlinger under finanslovforhandlingerne om at få etableret nogle flere af det, vi kalder erstatningsboliger, dvs. når man i forbindelse med byfornyelse nedlægger en lej-

lighed, skal der bygges en ekstra, f.eks. ved det, vi kalder huludfyldning. Det vil sige, at når der er et hul i karrérækken, går man ind og bygger en ny bolig, så man sikrer, at der også er små, velegnede boliger, også i de gamle bykvarterer.

Enhedslisten er altså enig med forslagsstillerne i, at der er brug for hele paletten, hvis vi skal løse boligproblemerne. Der skal være tilbud til almindelige husvilde, der skal være boformer, der kan rumme mennesker i al den forskellighed, som mennesker nu engang rummer. Vi vil altså stemme for, når forslaget kommer til anden behandling.

Tove Videbæk (KRF):

Der er i høj grad behov for at sikre bedre bolig-mæssige forhold for de udstødte og marginaliserede grupper.

Vi ser desværre stadig et stigende antal hjemløse. Det er mennesker, der er meget forskellige, og det skyldes en lang række forskellige problemer, at de er hjemløse. Det er ikke blot, fordi de mangler en bolig, at de er hjemløse. Nej, de hjemløse kan være psykisk syge, stofmisbrugere, mennesker, der er blevet sat ud af deres boliger af forskellige årsager, folk, der er kommet ud fra fængsler osv. Men mange af disse mennesker skal jo ikke alene have en bolig, de skal have behandling, job, uddannelse.

I bemærkningerne til forslaget står der da også, at der skal etableres bedre og flere behandlingstilbud til misbrugere og sindslidende, og her er jeg helt enig. P.t. er det sådan, at rigtig mange, både alkoholikere og stofmisbrugere, gerne vil i døgnbehandling for at blive clean, stoffri, men vi har alt for få behandlingspladser.

Et underligt problem, som er opstået de seneste år på det her område, er, at selv om der er lange ventelister og der er misbrugere, der står i kø, er der faktisk ledige pladser på en række selvejende behandlingsinstitutioner. Det er jo så et helt andet problem, der skal løses i andet regi, men vi må tage hul på det. Det har noget med kommuners og amters holdninger til selvejende institutioner at gøre, og det er virkelig katastrofalt mange steder.

Hvis vi skal hjælpe de marginaliserede, de socialt dårligt stillede, skal alle gode kræfter være med og inddrages, og her tænker jeg på familier, foreninger og selvejende institutioner osv., osv. Det offentlige og det private skal gå hånd i hånd og supplere hinanden, hvis vi skal løse disse problemer. I de frivillige foreninger og private organisationer er der mange frivillige, som har

engagement, som ofrer deres fritid og som er med, fordi de vælger at være noget for andre mennesker.

Socialministeren nævnte, at det er et problem, at folk ikke kan udskrives fra herberger og sygehuse m.v., fordi der ikke er botilbud til dem. Jeg synes, det er et langt større problem, når man alligevel og på trods af det udskriver dem.

I de seneste år er der afsat puljer til boliger til hjemløse, men det har undret meget, at man i kommunerne faktisk ikke har været interesseret i pengene, og derfor så vi det i Kristeligt Folkeparti som endnu et fremskridt, at man nedsatte kommunernes medfinansieringsprocent på dette område.

Kristeligt Folkeparti ser dette beslutningsforslag som meget sympatisk og vil gerne være med i et positivt udvalgsarbejde om det, men vi er altså meget optaget af de problemstillinger generelt, som dette beslutningsforslag berører, og er ikke sikre på, at de bliver løst blot med dette beslutningsforslag.

Også problemet omkring disse menneskers værdi i det hele taget er vigtigt at få diskuteret og få holdninger til. Vi siger de marginaliserede, vi siger de udstødte, og vi siger de hjemløse. Vi skal i vores arbejde på det her område og også med forslaget her huske, at disse kategorier er mennesker, der skal respekteres. Det er mennesker, der har værdi som alle andre, som os, og det er måske det første, disse mennesker har brug for at mærke, også fra os.

Villy Søvnald (SF):

Tak for, synes jeg, en god og sober debat om et af de svære problemer i et meget rigt og veludviklet samfund. Men se, der er jo det grundlæggende paradoks, at et så rigt samfund som vores samtidig udstøder mennesker.

Socialministeren indledte med at redegøre for de initiativer, vi i fællesskab har taget eller vil tage på en række områder, og dem er vi i sagens natur fuldstændig enige i. Det gælder først og fremmest boligpakken, for boligen er jo den afgørende ting i mange af de her forløb.

Jeg vil godt sige det her tydeligt. Jeg har selv en fortid som boligordfører i Folketinget, og jeg kan huske, da Boligkommissionen fremlagde deres rapport. I 1998 pegede de på, at vi ville stå i en situation med boligmangel frem til år 2030. Det er mange år. Det skyldes bl.a., at ambitionsniveauet med hensyn til det støttede byggeri har været meget lille 1990'erne igennem.

Når vi står med en boligmangel, er det de svagest stillede grupper i samfundet, som taber i konkurrencen om boligerne, sådan er det. Derfor som svar på invitationen til boligpakken: Vi deltager meget gerne fra SF's side. Vi deltager også meget gerne med et højere ambitionsniveau, end regeringen har. Men det er jo stof, vi skal forhandle om i den kommende tid.

Vi er selvsagt også enige i alle de gode ting, der er nævnt af initiativer i forhold til hjemløse, i forhold til sindslidende, i forhold til misbrugen af grupper. Vi har oven i købet, tror jeg, i næsten alle tilfælde selv taget initiativerne, så skam skulle stå, hvis vi ikke ville kendes ved dem i dag.

Det, der så står tilbage efter alle de gode initiativer, som vi har været enige om – og jeg synes, det har været rart, at et helt Folketing har kunnet være enig om det, også uden at gå ud og politisere det til en grad, hvor det ikke lader sig gøre at blive enige – er netop det, som jeg tror fru Yvonne Herløv var inde på i sit indlæg: Hvad er det for modgående tendenser, der gør, at selv når vi sætter ind med et ambitionsniveau i området knap 4 mia. kr., har vi alligevel et samfund, der efterlader store problemer?

Jeg er helt uenig, når fru Aase D. Madsen forestiller sig, at det her ville klares bedre ved at skifte regering. Det tror jeg ikke på. Jeg synes, det er ganske interessant, at det netop er Dansk Folkeparti, som i deres principprogram har et ønske om at fjerne støtten fra støttet boligbyggeri, og som i øvrigt vil sætte huslejevæsenet frit, så det er frie markedskræfter, der fastsætter huslejeprisen med det resultat, at udgifterne tordner derudad, der siger det. At det skulle være et tilbud til nogen hjemløse, nogen sindslidende, nogen misbrugere, nej, tværtimod, tværtimod.

Det her er ikke gjort for at sige, at regeringen ingenting har gjort, regeringen har gjort noget, Det, der skiller os, er diskussionen om ambitionsniveauet.

Fru Tove Fergo kom med nogle udmærkede betragtninger. Jeg synes bare, at der tit mangler konsekvens i Venstres betragtninger, for efter de gode betragtninger om nødvendigheden af at gøre de her ting, ville man jo normalt forvente, at de rundede sådan et indlæg af med at sige: Derfor kan vi støtte forslaget. Jeg synes, det er underligt, at Venstre sådan i ord gerne vil de gode ting, men når det kommer til at skulle tage konsekvensen og faktisk støtte forslagene, så synes jeg tit, det kniber, desværre.

Jeg skal sige fru Yvonne Herløv Andersen, hr. Frank Aaen og fru Tove Videbæk mange tak for støtten. Vi vil også gerne bearbejde det her i et udvalgsarbejde, for det er jo rigtigt, at hjemløshed og misbrug er meget mere komplekse end det, vi peger på her – utrolig meget mere kompleks – og derfor er der brug for et grundigt udvalgsarbejde, der sikrer, at vi forfiner det så meget som muligt.

Jeg vil runde af med at sige, at jeg ikke tror, vi havde bragt områderne her til det punkt, som vi har, hverken med hensyn til hjemløshed, de sindslidendes forhold eller misbrugerens forhold, hvis vi ikke konstant havde skubbet på ved debatter i Folketinget, hvor vi siger, at vi ikke vil acceptere, at mennesker, der lever på bunden af vores samfund, lever det liv, som de gør. Derfor bliver vi ved fra SF's side med at skubbe på og sige, at vi skal finde svar, der sikrer de her mennesker bedre forhold.

Vi er i dag rigere end nogen sinde. Vi står over for en generel politisk debat, der hedder: Skal vi bruge den stigende rigdom til, at mennesker også med høj indkomst får større privatforbrug ved at sænke skatten og sådan noget, eller synes vi, at vi skal bruge den stigende rigdom til at sikre bedre vilkår for de hjørner af velfærds-samfundet, der endnu ikke fungerer tilfredsstillende. Det er kernen i det her beslutningsfor-slag?

Det er et principielt politisk valg. Det er et principielt politisk valg mellem højre og venstre i dansk politik, og også derfor er Dansk Folke-partis bemærkninger helt uforståelige.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Nej, de bemærkninger er særdeles forståelige, netop fordi hr. Villy Søvndal jo faktisk år efter år har stået og fremsat det samme beslutningsfor-slag, og hr. Villy Søvndal har været regeringens parlamentariske grundlag. Hvorfor er hr. Villy Søvndal så nødt til at komme med det samme forslag år efter år, gang efter gang?

Regeringen har siddet i 8 år. Hr. Villy Søvndal har haft alle chancer, og derfor siger Dansk Folkeparti, at nu vil vi søreme prøve noget nyt. Og Dansk Folkeparti regner da bestemt med at få en meget stor indflydelse på den kommende regering, så mon ikke vi lige skal se, om vi ikke kan gøre det en tand bedre? Det tror Dansk Folke-parti i hvert fald på.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Hr. Villy Søvndal kan ikke forstå, at Venstre ikke vil støtte SF's forslag, når vi nu er enige i intentionerne.

Men det er vores opfattelse, at der er mennesker i dag i det administrative system og det politiske system, som har et ansvar for, at alle de gode forslag, vi har vedtaget herinde, bliver ført ud i livet, og de mennesker skal fastholdes på deres ansvar. Vi skal ikke begynde at bruge flere penge, flere kræfter på at administrere, men vi skal bruge kræfterne på at hjælpe de af vores medborgere, som har brug for hjælp. Det er dér, der skal sættes ind, og så skal mennesker, som påtager sig et politisk ansvar, som påtager sig et administrativt ansvar, fastholdes på det ansvar.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Men jeg er jo enig med fru Tove Fergo i, at mennesker ude lokalt skal fastholdes på deres ansvar.

Jeg fik ikke svar i sidste runde på, hvad man så stiller op med den kommune, som fru Tove Fergo selv nævnte, nemlig Gentofte, hvor borgmesteren, som i øvrigt er konservativ, siger: Jeg har været ude og kigge i hvert eneste hjørne af min kommune, og det lykkedes mig ikke at finde et eneste sted, hvor jeg er i stand til at bygge en støttet bolig til en hjemløs.

Hvad skal man så gøre? I et område, hvor folk er så rige, at de konsekvent stemmer konservativt eller på Venstre, og hvor den der rigdom lukker så meget, at man siger, at selv de allerfattigste af vore egne vil vi ikke stille noget op med, skal man så sige: Jamen det er der ikke noget at gøre ved?

Det er derfor, jeg tit undrer mig over fru Tove Fergos gode vilje, som jeg bliver rørt over, men samtidig undrer jeg mig over, at den gode vilje ikke får nogen konsekvens, ingen betydning, andet end ord fra en talerstol.

Man må da forvente, at når man brænder så meget for det, som fru Tove Fergo gør, så er man også villig til at tage fat de steder, hvor folk in-genting vil, og sige, at det vil vi ikke finde os i, det vil vi ikke acceptere, I må også være med til i så rigt et område at løse jeres del af de sociale problemer.

Til fru Aase D. Madsen, som synes, at vi har skubbet for lidt på: Jeg synes, at rækken over ting, vi har fået gennemført, er ganske lang, men vi ville gerne have været endnu længere – end-

nu længere. Jeg har bare svært ved at forstå, at fru Aase D. Madsen bilder sig ind, at de her ting kan gennemføres med partier, der slet ikke har det her som prioritet.

Og så synes jeg i øvrigt, at Dansk Folkeparti skulle bringe orden i eget hus og fjerne de mest asociale forslag fra principprogrammet, dér, hvor man vil fjerne støtten til boligbyggeri. Hvis man virkelig satte sig ned og ondsksfuldt analyserede, hvordan man mest præcist rammer de dårligst stillede grupper i Danmark, så er det formentlig ved at fjerne det støttede boligbyggeri. Jeg tror ikke, det kan rammes mere præcist.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Jeg går ud fra, at SF stadig går ind for det kommunale selvstyre og ikke for planøkonomi – den er vel faldet sammen med muren. Så derfor: Lad kommunerne styre, sådan som de får mandat af deres borgere til at styre.

Vi herinde kan udstikke de overordnede rammer, og så har vi i øvrigt været med til – og det har vi gjort som medforslagsstillere fra Venstres side – at skaffe ekstra midler til områderne for sindslidende og for misbrugere. Og at de penge går til det rigtige skal vi være med til at sikre, men fastholde de lokalt valgte politiske ansvar for det, de nu er valgt til.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg kan altså ikke lade være med at komme tilbage til denne her Gentoftediskussion, fordi, jo, Gentoftes konservative borgmester, Hans Toft, er stærkt i gang med at finde arealer til boligbyggeri, og det gør han ved hjælp af SF, fordi SF er med til at nedlægge noget nær de sidste kolonihaver, der findes i Gentoft Kommune, så velbekomme med den partikonstellation dér.

Med hensyn til de almennyttige boliger er det jo den evige grammofoonplade, som hr. Villy Søvndal sætter på. Jeg skal ikke sådan gå ind i de dybere detaljer i vores boligpolitik, men vil da bare sige, at vi har den filosofi, at private kan bygge både bedre og billigere. Og selvfølgelig vil Dansk Folkeparti da altid spænde et sikkerhedsnet under dem, der har det svagest økonomisk, således at de får mulighed for at få en værdig bolig, selvfølgelig vil vi da det. Og vi går da altid med til at støtte plejehjemsboliger – plejehjem må man jo ikke bygge – og til de svage grupper, som nu er omfattet af det her forslag, ingen tvivl om det.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Så vidt jeg erindrer, var der en klog mand, der engang sagde, at man ikke kan tjene to herrer. Den ene herre hedder det kommunale selvstyre. Indbefatter det også retten til at sige: I det her område synes vi ikke, at det er vores opgave at tage del i fællesskabets mest tunge opgaver? Er det indbefattet for fru Tove Fergo og for Venstre i det kommunale selvstyres område?

I så fald svigter man jo de hjemløse, de misbrugende, for de kan så ikke få et tilbud, hvis det kommunale selvstyre lukker sig om sig selv sådan i almindelig selvtilfredshed. Er det ikke grundproblemet for Venstre? Og hvilken af de to herrer vil man så tjene, for så er det jo svært at forstå den i øvrigt meget smukke tale om de hjemløse, hvis det kommunale selvstyre vejer så tungt, at man i virkelighedens verden ikke vil gøre noget fra et område, der lukker sig om sig selv.

Fru Aase D. Madsen havde ikke lyst til at diskutere Dansk Folkepartis boligpolitik. Det forstår jeg for så vidt godt, for bare sagt i al stilfærdighed igen: Hvis man virkelig vil ramme det sted, hvor det gør aller mest ondt på nogle af de udsatte grupper, vi har i det her samfund, både de udstødte, de sindslidende, de hjemløse, lavindkomstgrupperne osv., så kan man ikke ramme mere præcist end gennem at fjerne støtten til det almene byggeri.

Derfor forstår jeg udmærket Dansk Folkepartis manglende lyst til at diskutere det. Sådan ville jeg også selv have det, hvis jeg forsøgte at tegne en profil af at være et socialt parti og så levede et forslag, der vel ikke kan ramme mere socialt end tilfældet her. Men da vi jo står over for et valg på et eller andet tidspunkt, formentlig inden for det næste halve år, så er det vel vigtigt, at i hvert fald de folk, der skal ud og sætte deres kryds, med meget stor sikkerhed ved, at det er Dansk Folkepartis boligpolitik.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Ja, jeg har kun tre korte bemærkninger, og dette er den sidste, så jeg vil da godt sige det en gang til for prins Knud: Hr. Villy Søvndal får det til at lyde, som om vi går ud og tager folks boliger og fjerner støtten fra de boliger, vi har i øjeblikket, og sætter huslejen op. Det passer jo ikke. Det er jo sådan én, man slynger ud her, men hr. Villy Søvndal gør det. Hr. Villy Søvndal sætter gram-

mofonpladen på hver eneste gang, og vi kan da godt tage debatten.

Vi har lavet et nyt arbejdsprogram, og det råder jeg hr. Villy Søvndal til at læse lidt i, men det ændrer nok ikke hr. Villy Søvndals syn på Dansk Folkepartis boligpolitik.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Jeg kan egentlig ikke rigtig forstå, hvad det er, SF vil. Det lyder lidt for mig, som om SF vil opbygge nogle gammeldags institutioner, nogle ghettoer, for det, de kalder de marginaliserede grupper, altså en stigmatisering af nogle af vores medborgere. Og det er sandelig ikke Venstres politik. Jeg troede heller ikke, det var SF's politik, for SF har jo også været med til vedtage de sociale love her i dette land, hvor vi netop har ophævet institutionsbegrebet med det håb, at mennesker kan leve en tilværelse i en almindelig bolig med den støtte, de så måtte have brug for. Og det gælder selvfølgelig også borgerne i Gentofte Kommune.

Så det virker så underligt. Det er, som om tiden bliver skruet 100 år tilbage, hvor vi igen har brug for nogle mammutinstitutioner, sociale institutioner, nogle ghettoer. Det er ikke mit, og det er ikke Venstres menneskesyn, at mennesker skal stigmatiseres, at vores medborgere skal stigmatiseres.

Formanden:

Hr. Villy Søvndal. Og så slutter vi.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Men deri kan vi jo ikke blive uenige. Jeg tror, fru Tove Fergo glemte at høre efter. Jeg nævnte ikke noget som helst om mammutinstitutioner. Vi skal ikke bygge mammutinstitutioner. Jeg nævnte boliger til mennesker, der ikke har råd til at købe en villa oppe langs Strandvejen. Det har man formentlig ikke som tidligere hjemløs eller efter en periode med misbrug eller som sindslidende. Så er de lidt for dyre deroppe i kvarterne, ikke?

Og så er spørgsmålet, om man kan sige, at et sådant område er så omgærdet af det hellige kommunale selvstyre, at der ikke er noget at gøre ved, når de tegner en ring rundt om sig selv og siger, at de ikke vil være med. Det har ikke noget som helst at gøre med mammutinstitutioner. Det har noget at gøre med boliger, som også

er tilgængelige for den gruppe af befolkningen, som det her beslutningsforslag drejer sig om.

Og der synes jeg så den interessante konklusion er, at valget står for Venstre mellem det og så at passe på det princip, der hedder det kommunale selvstyre, som jeg i øvrigt også er enig i, men som jo ikke består i retten til at frasige sig en opgave, mens retten til at løse den i forhold til de lokale forudsætninger. Se, det er noget ganske andet.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 26:

Forslag til folketingsbeslutning om at amterne overtager statens udgifter til sygedagpenge.

Af Anni Svanholt (SF) m.fl.

(Fremsat 4/10 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Efter dette beslutningsforslag skal kommuner og amter hver afholde 50 pct. af de offentlige udgifter til sygedagpenge. Kommunerne skal tidligt ind i finansieringen af dagpengeudgiften, men de skal til gengæld ikke finansiere udgifter efter den 52. uge fuldt ud. Og samtidig – som det nye – får amterne altså nu en finansieringsforpligtelse med 50 pct. til amterne og 50 pct. til kommunerne.

SF oplyser, at formålet med beslutningsforslaget er at øge amternes engagement og tilskyndelse til at gøre noget mere aktivt ved de stadig stigende udgifter til sygedagpenge.